

For sidste gang landede Noah og Emma på madrassen i Saxos Celle. Emma kunne ikke lade være med at skælde ud på Noah. Hun var blevet så bange, hvorfor havde han dog afleveret tangen på sådan en dum måde? Han kunne jo bare have ladet som om, at han havde fundet tangen et sted. Han havde da ikke behøvet at sige, at det var ham, der havde taget den.

Akademilæreren stoppede hende, så Noah kunne få lov til at fortælle, hvad der var sket. Og lige så stille fordampede Emmas vrede og blev i stedet til lettelse.

Noah var også lettet og glad. Jo, han var blevet meget bange for den kælder, men nu lå tangen ikke længere i hans lomme. De havde klaret den. Og med et gik noget andet op for ham.

“Vi er kommet til enden med det, som er det dyrebareste i middelalderen. Vi er kommet til slutningen af spillet med en ren samvittighed”. Han smilede til de to andre og fortsatte: “Jeg tror, spillet er slut nu. Jeg tror ikke, at man kan komme ind i det mere. Vi kan jo prøve...”

Han tog timeglasset ud af hånden på Emma og skulle lige til at vende det, men både Emma og akademilæreren råbte:

“Neeej!!”

“Måske har du ret,” skyndte Emma sig at sige og tog timeglasset fra Noah. “Men jeg synes ikke ligefrem, vi skal prøve det.”

Akademilæreren kiggede på sin telefon, så sagde han:

“Der er gået over en halv time, siden jeres klasse gik. De leder nok stadig efter jer. Det er på tide, at I finder dem og kommer med bussen”.

Både Emma og Noah nikkede. De var absolut klar til at komme med bussen tilbage til Holbæk. De skyndte sig at tage tøjet fra middelalderen af, imens akademilæreren ringede til Ibrahim.

“Ja, de er her,” sagde han til Ibrahim i røret. “Jeg beklager, at jeg ikke så dem, da du var her før, men jeg tror, de har været her hele tiden. De sad og læste nogle gamle notater om Valdemar og Absalon inde i Saxos Celle.”

Akademilæreren blinkede til Emma og Noah.

Kort efter mødtes de med Ibrahim og deres klassekammerater. Flere spurgte til, hvad de havde lavet, og hvor de havde været, og Noah og Emma gentog akademilærerens løgn om, at de havde siddet og læst. Emma kunne ikke lade være med at tænke på, at det godt nok var hurtigt, de igen havde syndet. Godt, at de ikke levede i middelalderen, hvor det var så super vigtigt med en ren samvittighed. I dag kunne man godt få det lidt skidt eller ondt i maven, hvis man for eksempel havde fortalt en løgn, men man var jo ikke ligefrem bange for at komme i helvede.

Noahs venner syntes, at forklaringen lød temmelig mærkelig. Noah var jo normalt ikke sådan en, der gik meget op i historie. De drillede ham lidt med det i bussen på vejen hjem. Noah trak på skuldrene. De kunne bare drille. Når det kom til stykket, havde han nu fundet ud af, at deres forfædres liv var både spændende og hårdt. Måske ville han ligefrem lytte lidt bedre efter i historietimerne. Måske.

Lige inden bussen nåede Holbæk, kunne de fra landevejen se Tveje Merløse Kirke, og Noah kunne ikke lade være med at fortælle om kirken. At den var bygget af Hvideslægten, men at den så ret anderledes ud i middelalderen. Hans kammerater lyttede. Noah fortalte jo spændende om det, som om han selv havde været der.

Lidt efter så Noah et vejskilt. Der stod Valdemar Sejrs Vej. Han ledte med øjnene efter Emma i bussen og råbte så til hende:

“Emma, Valdemar Sejrs, er det vores Valdemar?”

Emma råbte grinende tilbage:

“Nej, det er hans søn. Han byggede Holbæk Slot. Man har fundet ruinerne af det nede ved Slotscentret.”

Flere af de andre elever begyndte nu at snakke om det. Havde der været et slot i Holbæk? Altså lige der hvor McDonald’s lå nu?

En af Noahs kammerater kom i tanke om noget:

“Altså min mormor bor i MUNKEvænget. Har der også været munke i Holbæk?”

Pludselig gik noget op for Noah.

“Hey, Ibrahim”. Noah sendte deres lærer et skævt smil og spurgte så: “Har vi været på denne her tur, fordi vi går på ABSALONskolen?”

Emma kunne ikke lade være med at grine i baggrunden. Det havde deres historielærer jo allerede fortalt dem flere gange.

Ibrahim nikkede til Noah og smilede stort. Turen havde ikke været forgæves.

Emma og Noah var de sidste elever, der gik ud af bussen. Ibrahim stoppede dem, inden de gik hen til deres cykler.

“Det lyder jo, som om I har fået meget ud af turen.” Han kunne ikke lade være med at smile, men prøvede så at virke alvorlig. “Men det duer altså slet ikke, at I bare sådan forsvinder. Det var synd for jeres kammerater, at de måtte vente, og det er jo heller ikke særlig fedt for jer at have på samvittigheden.”

Ibrahim sendte dem begge et alvorligt blik, så gik han over til sin cykel.

Emma kiggede indforstået på Noah. Deres lærer skulle bare vide, hvad de lige havde været igennem. De havde lært meget om Absalon, Valdemar og middelalderen, men allermest om samvittighed.

Emma og Noah begyndte at grine, så gik de over til deres cykler og cyklede hjem.

